

55 שאין עמה דם: אמר רב יהודה אמר שמואל, לא טימא רבי יהודה
 56 מפלת חתיכה שאין עמה דם, אלא במפלת חתיכה של ארבעת מיני
 57 דמים - שצבעה כאחד מארבעת הגוונים של דם טמא השנויים לעיל
 58 (ט). שהם אדום, כקרן כרכום, כמימי אדמה וכיין מוזג. ומשום
 59 שלדעתו החתיכה עצמה היא דם נדות קרוש, ולכן אם היא בגוון דם
 60 טמא היא מטמאה כדם ממש. אבל המפלת חתיכה של שאר מיני
 61 דמים - בגוון אחר, שגם דם לח באותו גוון אינו מטמא, מודה רבי
 62 יהודה שהיא טהורה, שאף על פי שדם קרוש הוא, מכל מקום אינו
 63 מהדמים הטמאים. אך חכמים מטהרים אפילו בארבעת מיני דמים
 64 הטמאים, מפני שלדעתם החתיכה אינה דם קרוש כלל, אלא דרך
 65 הרוח לגדל חתיכות בשר, ואין בהם טומאה.
 66 הגמרא מביאה דעה חולקת: ורבי יוחנן אמר, המפלת חתיכה של
 67 אחד מארבעת מיני דמים הטמאים, דברי הכל - בין לרבי יהודה
 68 ובין לחכמים היא טמאה, מפני שדם נדות הוא שקרש. והמפלת
 69 חתיכה של שאר מיני דמים, דברי הכל טהורה, מפני שאפילו אם
 70 דם קרוש הוא, אינו דם טמא. לא נחלקו רבי יהודה וחכמים אלא
 71 כשהפילה חתיכה, ואינה יודעת מה הפילה, שאבדה החתיכה קודם
 72 שבאה לפנינו, ואינה יודעת אם היתה של ארבעת מיני דמים או לא,
 73 שרבי יהודה סבר, ויל פתר - עליך ללכת אחרי רוב ההתייבות
 74 בעולם, ורוב ההתייבות בעולם של (מיני) ארבעת מיני דמים הויין
 75 - הן מארבעת מיני הדמים הטמאים, ולכן אנו תולים שגם חתיכה זו
 76 שאבדה היתה מן הרוב, וטמאה היא. ורבנן סברי - וחכמים סוברים
 77 לא אמרינן - אין אנו אומרים שרוב ההתייבות בעולם הן של
 78 ארבעת מיני דמים, מפני שלא הוחזק אצלנו שכך הוא הרוב,
 79 וטהורה היא.
 80 הגמרא דוחה את שתי השיטות. מקשה הגמרא: איני - האם כך
 81 הדבר שהמחלוקת היא רק לענין חתיכות בגוונים מסוימים, והא כן
 82 אהא - והרי כשברב רב השעניא מבני העיר נהרדעא מהשייבה שבה
 83 למד, אהא ואייתי מתניתא ביריה - בא והביא ברייתא בידיו,
 84 המפלת חתיכה אדומה או שחורה או ירוקה וכן לבנה, בכל אלו
 85 אם יש עמה ראיית דם, טמאה טומאת נדה, ואם לאו, שלא היה
 86 עמה דם, הרי היא טהורה. רבי יהודה אומר, בין כך ובין כך - בין
 87 אם היה עמה דם ובין אם לא, הרי היא טמאה טומאת נדה.
 88 ומברייתא זו קשיא לשמואל בחדא - קשה על שמואל קושיא אחת,
 89 ולרבי יוחנן בחדא - ועל רבי יוחנן קשה שתי קושיות.
 90 מפרשת הגמרא את הקושיות: לשמואל בחדא - על שמואל קשה
 91 קושיא אחת, דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה מפלת חתיכה
 92 שאין עמה דם אלא בחתיכה של ארבעת מיני הדמים הטמאים,
 93 והא קהני - והרי שנינו בברייתא מפלת חתיכה ירוקה ולבנה, שאין
 94 ממניני הדמים הטמאים, ואף על פי כן פליג רבי יהודה - רבי יהודה
 95 חולק ומטמא, ומוכח שלדעתו גם בחתיכה שאינה מארבעת מיני
 96 דמים טמאה.
 97 וכי תימא - ואם תרצה לדחות ולומר כי פליג - שכאשר נחלק רבי
 98 יהודה בברייתא, לא נחלק אלא אאדומה ושחורה - לענין מפלת
 99 חתיכה אדומה או שחורה, שהן מארבעת מיני הדמים הטמאים,
 100 ואירוקה ולבנה - אבל לענין מפלת חתיכה ירוקה או לבנה, שאין
 101 מארבעת מיני הדמים, לא נחלק, והוא מודה שטהורה. היה בירך
 102 לפרש כך, אלא שאם כן יהיה קשה ירוקה ולבנה למאן קתני לה -
 103 לצורך ביאור דברי מי מהתנאים שנה התנא מפלת חתיכה ירוקה או
 104 לבנה, אולימא - אם נאמר ששנה אופן זה לדברי רבנן, וכי אפשר
 105 לומר כך, השתא - והלא מעתה יהיה קשה, הרי אפילו במפלת
 106 חתיכה אדומה ושחורה, שהם מהמינים הטמאים מותרו רבנן -
 107 חכמים מטהרים, ירוקה ולבנה מיבעיא, וכי צורך להשמיע שהם
 108 מטהרים במפלת חתיכה לבנה או ירוקה, שאין מהמינים הטמאים.
 109 אלא לאו - אלא ודאי שנה התנא מפלת חתיכה ירוקה או לבנה
 110 לצורך ביאור דברי רבי יהודה, ופליג - והשמיענו שאפילו בחתיכה
 111 שאינה מארבעת המינים הטמאים חולק רבי יהודה ומטמא.
 112 הגמרא מוסיפה לבאר את הקושיא לדעת רבי יוחנן: ותו - ועוד,
 113 לרבי יוחנן דאמר שכשמפלת חתיכה של ארבעת מיני דמים לרבני
 114 המשך בעמוד קד

1 יין השרוני כשהוא מוזג כשיעור ששנינו במשנה, הרי הוא נידון כמו
 2 יין ברמלי כשהוא חי ולא מוזג, כלומר, כשם שבדקים דם בין
 3 השרוני המוזג, כך בדקים אותו בין הכרמלי שאינו מוזג, שכן
 4 צבעיהם שוים. אבל רק בעוד היין הכרמלי חיים, ולא לאחר שנעשה
 5 יין, לפי שכשהוא יין אין צבעו דומה לצבעו של היין השרוני המוזג.
 6 הגמרא מבארת כיצד בדקים ביין: אמר רב יצחק בר אבדימי,
 7 וכוין - כל היינות האלו, אין בודקין אותן - בהן אלא כשהן בכוס
 8 של זכוכית שעושים בעיר מבריא, ורק בכוס פשוט - דק.
 9 הגמרא מבארת מדוע בדקים דווקא בכוס העשוי בטבריא. וואלת
 10 הגמרא: מאי טעמא בדקים דווקא בכוס העשוי בטבריא, ולא בכוס
 11 העשוי בשאר מקומות. משיבה הגמרא: אמר אביי, כוס של כל
 12 העולם כולו, שתוכו מחזיק לוג, עושין אותו ממנה זכוכית, וכוס
 13 המחזיק שני לוגין, עושין אותו ממאתים - משני מנים זכוכית,
 14 ומתוך כך דפנות הכוס עבות, ואין מראה היין נראה בו. אבל כוס
 15 שעושים במבריא, הפשוט - דק, אפילו אם תוכו מחזיק שני לוגין,
 16 עושין אותו ממנה זכוכית בלבד, ומתוך כך דפנות הכוס דקות,
 17 ואידי דקליש - והואיל ודפנות הכוס דקות, ידע ביה טפי - נראה
 18 בו יותר צבע היין.

הדרן עלך כל היר

פרק שלישי - המפלת חתיכה

21 בפרק שלפנינו יתבאר כיצד נטמאת האשה טומאת לידה, ויבוארו בו
 22 גם מקרים שבהם מפלת אינה טמאה טומאת לידה אלא טומאת נדה.

משנה

24 המשנה מפרשת דיני הפלות שאינה טמאה מחמתן טומאת לידה:
 25 אשה המפלת חתיכה של בשר שאין לה צורה אינה טמאה מחמתה
 26 טומאת לידה, מפני שבשר בעלמא הוא ולא ולד, ומכל מקום אם יש
 27 עמה דם, שראתה דם בשעת ההפלה, הרי היא טמאה טומאת נדה,
 28 מחמת הדם, ואם לאו, שלא ראתה דם, טהורה אף מטומאת נדה.
 29 רבי יהודה חולק ואומר, בין כך - שראתה דם, ובין כך - שלא
 30 ראתה דם, טמאה טומאת נדה.

31 המשנה מפרשת דין מפלת צורות אדומות: אשה המפלת חתיכה
 32 שהיא כמין צורת קליפה אדומה, או כמין שערה אדומה, או כמין
 33 עפר אדום, או כמין יבחושין - (יתושים) אדומים, אף על פי שאינה
 34 טמאה לידה, מפני שאין ולד, מכל מקום תפיל את החתיכות למים
 35 כדי לבדוק, אם נמוחה במים, בודאי דם קרוש הן וטמאה מחמתן
 36 טומאת נדה, ואם לאו - שלא נמוחו, הרי היא טהורה.

37 המשנה מפרשת דין המפלת ולדות בדמות בעלי חיים: אשה המפלת
 38 ולד שצורתו כמין דגים, או כמין תנבים, או כדמות שקצים
 39 ורמשים, אינה טמאה טומאת לידה מפני שאינם ולד, ועל כן אם יש
 40 עמה דם, שראתה דם בהפלה, טמאה טומאת נדה, ואם לאו -
 41 שלא ראתה דם, הרי היא טהורה. אך אשה המפלת ולד שצורתו
 42 כמין בהמה, או תני ועוף, בין אם היו מהמינים הטמאים, ובין אם
 43 היו מהמינים הטהורים, הרי זו טמאה טומאת לידה כדין מפלת ולד
 44 גמור. ולכן אם הפילה זכר, תשב לזכר - דינה כיוולדת זכר שטמאה
 45 שבעה ימים, ויש לה אחר כך שלשים ושלשה ימי טוהר. ואם הפילה
 46 נקבה, תשב לנקבה - דינה כיוולדת נקבה שטמאה שבועים, ויש לה
 47 אחר כך ששים וששה ימי טוהר, ואם אין ידוע אם הוא זכר או נקבה,
 48 תשב מספק לזכר ולנקבה - עליה להחמיר את החומרות של יולדת
 49 זכר ושל יולדת נקבה, ולכן טמאה שבועים כיוולדת נקבה, וימי הטוהר
 50 שלה מסתיימים לאחר ארבעים ימים מיום ההפלה, כיוולדת זכר, אלו
 51 דברי רבי מאיר. והכמים חולקים ואומרים שכל ולד שאין בו
 52 מצורת אדם, אינו ולד, ואין אמו טמאה לידה.

גמרא

54 הגמרא מביאה מחלוקת בטעמו של רבי יהודה שטימא מפלת חתיכה

19 **יום שבת קודש כ"ו סיון ה'תשע"ב**

20 **מצות לא תעשה סב.**

21 המצוה הס"ב — האזהרה שהזהרנו על שבועת שוא,

22 והוא אמרו יתעלה: "לא תשא את-שם-ה' אלהיך לשוא"

23 (שמות כ, ז), והוא שישבע על מחיב המציאות שהוא בהפך

24 ממה שהוא באמת (כגון נשבע על היום שהוא לילה), או על

25 דבר מן-הנמנעות (הבלתי אפשרי) שהוא מצוי, או שישבע

26 לבטל מצוה מן-התורה. וכן אם נשבע על דבר ידוע שאין

27 עליו מחלקת ולא ופוח לשום אדם מן-המלמדים, כגון

28 שישבע בה' שכל-הנשחט ימות — הרי גם זה נשא שם

29 ה' לשוא, ולשון הפלגה (שבועות כט.): "איזו היא שבועת

30 שוא? נשבע לשנות את-הידוע לאדם וגו'". והעובר על

31 לאו זה במזיד — לוקה, ובשגגה — פטור, כשאר חייבי

32 לאוין, כמו שבארנו. ושם אמרו, כלומר בשבועות: "זו

33 היא שבועת שוא שחייבין על זדונה מפות ועל שגגתה

34 פטור", ושם נתבאר דיני מצוה זו.

1 מלקות ועל שגגתה קרפן עולה ויורד", ושם נתבאר דיני

2 מצוה זו. ודע שזה שאמרתי במצוה זו שהמזיד בה חיב

3 מלקות, אין זה מורה שיש איזו עברה שחייבים עליה

4 מלקות אפילו בלי זדון, אלא כל-מקום שתשמעני אומר

5 על איזו עברה שחייבים עליה מלקות — בין במה-שקדם

6 ובין במה-שיבוא לקמן — דע שאינו חיב בכך אלא אם

7 הוא מזיד דוקא, בעדים והתראה, כמו שנתבאר מתנאי

8 העדים וההתראה במסכת סנהדרין (כא:); אבל השוגג או

9 האנוס או המטעה — אינו חיב כלל, לא מלקות ולא

10 פרת, כל-שפן מיתת בית דין. וזה נוהג בכל-המצוות, ודע

11 זאת. אבל נבאר במקצת המצוות ונאמר, שהמזיד חיב

12 מלקות או מיתה, (לפי) שהוא חיב קרפן אם הוא שוגג

13 באותו חטא — (לפי) שלא כל-חטא חייבים על שגגתו

14 קרפן (אבל חטא שחייבים על שגגתו חטאת חייבים על זדונו

15 מלקות או מיתה): אבל כל מה שחייבים עליו פרת או מלקות

16 ומיתת בית דין אין חיבים בכך אלא בעדים והתראה

17 וידוע שההתראה אינה אלא להבחין בין שוגג למזיד. ודע

18 כלל זה ואל תבקש ממני לחזור עליו.

המשך ביאור למסכת נדה ליום שני עמ' א

27 שהחתיכה אינה דם אלא בשר, וחכמים ורבי יהודה באפשר

28 לפתיחת הקבר (–הרחם) בלא דם כמיפליגי – נחלקו בשאלה האם

29 אפשר שיפתח הרחם ללידה מבלי שיצא ממנו דם, שרבי יהודה סובר

30 'אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם', וכל מפלת חתיכה בהכרח יצא

31 דם מרחמה, ואף אם לא מצאה דם, ודאי היה אלא שאבד, והיא

32 טמאה טומאת נדה אף בחתיכה ירוקה או לבנה. ולחכמים אפשר

33 לפתיחת הקבר בלא דם, וכל שלא מצאה דם טהורה היא, אף

34 כשהחתיכה עצמה אדומה או שחורה.

35 הגמרא תולה את מחלוקתם במחלוקת תנאים אחרת: ובפלוניתא

36 דהני תנאי – ומחלוקתם זו היא מחלוקת התנאים בברייתא, דתנאי,

37 אשה העומדת בימים שבהם ראיית דם אינה מטמאת נדות

38 אלא טומאת זבה, וראתה בהם דם, שקשתה שנים – שהרגישה צער

39 שצריכה ללדת ולד, ומחמת קושי זה ראתה דם שני ימים, ולשלישי

40 – וביום השלישי מתחילת ראייתה הפילה דבר כל שהוא, ואינה

41 יודעת מה הפילה, אם היה זה נפל, או שמא לא היה אלא רוח

42 בעלמא שיצאה ממנה. וגם אינה יודעת אם ראתה דם בהפלה זו או

43 לא. והרי היא מסתפקת בכמה ספיקות, א. שמא הפילה נפל גמור

44 בשלישי ונטמאה טומאת לידה, ובמקרה זה אינה טמאה טומאת זיבה

45 אפילו אם ראתה דם גם בשלישי מפני שראייתה היתה מחמת קושי

46 ההפלה, וראייה מחמת קושי אינה מטמאה טומאת זבה. ב. שמא

47 הפילה רוח בעלמא, ואז יש לפניה שני צדדים, אם ראתה דם בשעת

48 ההפלה נמצא שראתה דם שלשה ימים רצופים שלא מחמת נדות

49 ולא מחמת לידה ונעשתה זבה גדולה. ואם לא ראתה דם בשעת

50 ההפלה נמצא שלא ראתה בימים אלו אלא יומיים ולא שלשה,

51 ואינה אלא זבה קטנה, שאינה טעונה ספירת שבעה נקיים והבאת

52 קרבן. ועל כן אומרים חכמים,

1 הפל טמאה, לבד ממה שקשה על דבריו כפי שקשה על שמואל,

2 שהרי גם לדעתו רבי יהודה מטהר בחתיכה שאינה מארבעת המינים,

3 ובברייתא מוכח שנטמא אפילו בירוקה ולבנה, עוד קשה על דבריו

4 גם בדת חכמים, היאך אמר שחכמים מודים לטמא בחתיכה של

5 ארבעת מיני דמים, והיא קתני – והרי שנינו בברייתא דין המפלת

6 חתיכה אדומה ושחורה, שהן מארבעת מיני דמים, ואף על פי כן

7 פליגי רבנן – חכמים חולקים ומטהרים, ומוכח שלדעתם אפילו

8 מפלת חתיכה של ארבעת המינים טהורה.

9 וכי תימא – ואם תרצה לרדות ולומר, כי פליגי – שכאשר נחלקו

10 רבנן בברייתא, לא נחלקו אלא אירוקה ולבנה – במפלת חתיכה

11 ירוקה או לבנה, אבל אדומה ושחורה – במפלת חתיכה אדומה או

12 שחורה לא נחלקו, והם מודים שטמאה. היה בידך לפרש כך, אלא

13 שאם כן יהיה קשה אדומה ושחורה למאן קתני לה – לצורך ביאור

14 דברי מי מהתנאים שנה התנא מפלת חתיכה אדומה או שחורה,

15 אילימא – אם נאמר ששנה אופן זה כדי לבאר את דברי רבי יהודה,

16 וכי אפשר לומר כך, השתא – והלא מעתה יהיה קשה, הרי אפילו

17 במפלת חתיכה ירוקה ולבנה, שאינן מהמינים הטמאים, סובר רבי

18 יהודה שהיא טמאה, אדומה ושחורה מיבעיא – וכי יש צורך

19 להשמיע שהוא מטמא במפלת חתיכה אדומה או שחורה שהן

20 מהמינים הטמאים. אלא לאו – אלא ודאי שנה התנא מפלת חתיכה

21 אדומה ושחורה לצורך ביאור דברי רבנן, ופליגי – והשמיענו

22 שאפילו בחתיכה של ארבעת המינים הטמאים חולקים חכמים

23 ומטהרים.

24 הגמרא מפרשת את מחלוקת חכמים ורבי יהודה באופן אחר: אלא

25 אמר רב נחמן בר יצחק, לעולם לדעת כולם אינה טמאה מחמת

26 החתיכה עצמה, ואפילו בחתיכה של ארבעת מיני דמים, מפני

59 מפני שאינה דם אלא בשר, וחכמים ורבי יהודה בְּאִפְשָׁר לְפִתִּיחַת
 60 הַקֶּבֶר בְּלֹא דָם קְמִיפְלְגֵי - נחלקו, שלדעת חכמים אפשר לפתחת
 61 הקבר בלא דם, וכיון שלא מצאה דם עם הפלת החתיכה היא טהורה,
 62 ולדעת רבי יהודה אי אפשר לפתחת הקבר בלא דם, והיא טמאה
 63 מפני שבודאי יצא ממנה דם עם פתיחת הקבר לצורך ההפלה.
 64 הגמרא תולה את מחלוקתם במחלוקת תנאים אחרת: וּבְפִלּוּגֵיהּ
 65 דְהֵינֵי תַנָּיִי - ומחלוקתם זו, היא גם מחלוקת התנאים שהובאו
 66 בברייתא, דְתַנָּיִי, אשה העומדת באחד עשר יום שבין נדה לנדה,
 67 וְקִשְׁתָּהּ שְׁנַיִם - ראתה דם מתוך קושי לידה שני ימים, וְלִשְׁלִישִׁי -
 68 וביום השלישי לראייתה, הַפִּילָה דבר מזה, וְאִינָה יוֹדַעַת מַה הַפִּילָה,
 69 אם נפל גמור או רוח בעלמא. ואם ראתה דם בהפלה או לא. הָרִי
 70 אשה זו בְּסֻפָּא אֵם נִטְמָא טוּמְאָת לִידָה, אם הפילה נפל גמור, או
 71 שְׂמָא אִינָה טְמָאָה לִידָה, אם לא היה זה אלא רוח בעלמא. וכן היא
 72 בְּסֻפָּא אֵם נִטְמָא טוּמְאָת יוֹבְהָ, כי שְׂמָא הַפִּילָה רוּחַ, וגם ראתה דם
 73 בשלישי, והרי היא רואה שלשה ימים בין נדה לנדה, שלא מתוך
 74 קושי של לידה, או שְׂמָא לא ראתה דם יזבה בשלישי ואינה זבה
 75 גדולה. ועל כן היא מְבִיָּאָה קְרָבָן עוֹלַת הַעוֹף וְחַטָּאת הַעוֹף, וְקָרְבָן
 76 הַחַטָּאת שֶׁלֵּא אִינּוּ נֶאֱכָל לְכַהֲנִים, מספק שְׂמָא כלל אינה חייבת
 77 בקרבן, כי יתכן שהפילה רוח ולא ראתה עמו דם, וקרבנה חולין,
 78 והחטאת אסורה באכילה מפני שנמלקה ולא נשחטה.
 79 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ חוֹלֵק וְאוֹמֵר, אשה זו מְבִיָּאָה קְרָבָן, וְקָרְבַּנָּה נֶאֱכָל, לְפִי
 80 שְׂאֵי אִפְשָׁר לְפִתִּיחַת הַקֶּבֶר בְּלֹא דָם, וכיון שראתה דם בודאי,
 81 נתחייבה בודאי בקרבן, אם משום לידה ואם משום יזבה. ומאחר
 82 שאין צד שקרבנה חולין, מותר לאכלו.
 83 ומצינו אם כן שנחלקו תנא קמא ורבי יהושע האם אפשר לפתחת
 84 הקבר בלא דם או לא, ובמחלוקת זו נחלקו אף חכמים ורבי יהודה
 85 במשנתנו.
 86 הגמרא מביאה כמה ברייתות שמטמאות במקרה שנמצא דם
 87 בחתיכה: תַּנּוּ רַבָּנָן, אשה המפלת חתיכה ולא ראתה עמה דם,
 88 סוּמְכּוּס אוֹמֵר מְשׁוּם רַבִּי מֵאִיר, וְכֵן הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן מִנְסֵי
 89 אוֹמֵר בְּבִרְיֵי, קוֹרְעֵי וּפּוֹתְחֵי אֶת הַחַתִּיכָה וּבּוֹדְקִים, אֵם
 90 יֵשׁ דָּם בְּחַתִּיכָה, הָרִי אִשָּׁה זו מְטַמְּאָה טוּמְאָת נְדָה מִחַמַּת אוֹתוֹ דָם,
 91 וְאֵם לֹא, שלא נמצא בה דם, הָרִי היא מְטַמְּאָה.
 92 מבאר הגמרא: סוּמְכּוּס סַבַּר בְּרַבָּנָן, וְעֲרִיפָא מְדַרְבְּנָן - אלא
 93 שהחמיר יותר מהם. דהיינו, סַבַּר בְּרַבָּנָן, דְאָמְרֵי בְּמִשְׁנֵינוּ שֶׁמִּפְלַת
 94 חַתִּיכָה שֶׁלֵּא רָאִתָּה עִמָּה דָם טְהוֹרָה, כִּיּוֹן שֶׁאִפְשָׁר לְפִתִּיחַת הַקֶּבֶר
 95 בְּלֹא דָם, ולכן גם סוּמְכּוּס מִשְׁהַר אֵם לֹא נִמְצָא דָם כִּלְלַ, ולא כדברי
 96 רבי יהודה שטימא בכל מקרה. וְעֲרִיפָא מְדַרְבְּנָן - אבל החמיר יותר
 97 מחכמים, דְאִינְהוּ סְבָרִי - שהם סוברים, שכאשר נמצא דם עִמָּה -
 98 עם החתיכה, אִין - באופן זה היא אכן טמאה, אבל אם נמצא הדם
 99 בְּחַתִּיכָה, לֹא - אינה טמאה, וְסוּמְכּוּס סְבָר שֶׁאִפִּילוּ אֵם נִמְצָא הָדָם
 100 בְּחַתִּיכָה הָרִי טְמָאָה מִחַמַּתוֹ טוּמְאָת נְדָה.
 101 הגמרא מפרשת דין חתיכה שנמצאה אימומית בתוכה: וְתַנָּיִי אִידָךְ
 102 - ובברייתא אחרת שנינו, הַמְּפִלָּת חַתִּיכָה וְלֹא רָאִתָּה עִמָּה דָם, רַבִּי
 103 אַחָא אוֹמֵר קוֹרְעָה - קורע את החתיכה ובודק, אֵם הַבֶּשֶׂר שֶׁבְחַתִּיכָה
 104 מְאָדִים, אִדְמוּמִית זו מדרם נדות היא, ועל כן האשה מְטַמְּאָה טוּמְאָת
 105 נְדָה, וְאֵם לֹא, שאינו מאדים, הָרִי היא מְטַמְּאָה.
 106 מבאר הגמרא: רבי אחא סובר בְּסוּמְכּוּסִים, מפני שסוּמְכּוּס
 107 בתוכה, וְעֲרִיפָא - והוא מחמיר אף יותר מְסוּמְכּוּסִים, מפני שסוּמְכּוּס
 108 לא טימא אלא כשנמצא בתוכה דם ממש, ואילו רבי אחא מטמא
 109 אפילו כשלא נמצא דם ממש אלא שתוכה מאדים.
 110 הגמרא מפרשת אימתי המפלת חתיכה טמאה טוּמְאָת לִידָה: וְתַנָּיִי
 111 אִידָךְ - ובברייתא אחרת שנינו, אשה המפלת חתיכה, בין אם
 112 נטמאה טוּמְאָת נְדָה ובין אם לא. רַבִּי בְּנִימִין אוֹמֵר, קוֹרְעָה - קורע
 113 את החתיכה ובודק, אֵם יֵשׁ בָּהּ עֲצָם, הָרִי זו עדות שחתיכת נפל היא,
 114 ועל כן אִמּוֹ מְטַמְּאָה טוּמְאָת לִידָה, ואף ימי טוהר יש לה כילודת, אך
 115 מאחר שאין ידוע אם הפילה זכר או נקבה, תשב מספק לשניהם.
 116 מפרשת הגמרא: אָמַר רַב הֲסֵרָא, וְדַבְרִים אֵלּוּ נִאֲמְרוּ, בְּחַתִּיכָה

1 הָרִי האשה בהפלה זו בְּסֻפָּא שְׂמָא נִטְמָאָה טוּמְאָת לִידָה, אם הפילה
 2 נפל ממש, והתחייבה בהבאת קרבן יולדת במלאות ימי טהרתה, או
 3 שְׂמָא אִין זו לידה, ופטורה מקרבן יולדת. וכן היא בְּסֻפָּא שְׂמָא נִטְמָאָה
 4 טוּמְאָת יוֹבְהָ, אם הפילה רוח בעלמא בראיית דם, ונמצא שראתה
 5 שלשה ימים ונטמאה טוּמְאָת זִבְה גְדוּלָה, והתחייבה בהבאת קרבן
 6 זבה ביום השמיני לטהרתה, או שְׂמָא לא ראתה דם יזבה ביום
 7 השלישי, ופטורה מקרבן זבה. ולכן היא מְבִיָּאָה לֵאחֲרֵי שֶׁתִּטְהַר קְרָבָן
 8 אחד מספק, דהיינו עולת העוף וְחַטָּאת הַעוֹף, שהיא קרבן ששוחה בין
 9 ביולדת ובין זובה, ותתנה שאם אינה חייבת בקרבן, תהא עולתה
 10 עולת נדה, ונמצא שקיימה בודאי את חיוב הבאת הקרבן והיא
 11 מותרת באכילת קדשים, וְקָרְבָן חַטָּאתָה אִינּוּ נֶאֱכָל לְכַהֲנִים, מפני
 12 שאם אכן היתה פטורה מקרבן, בשרו אסור באכילה, שכן לא נשחט
 13 אלא נמלק, ודינו כנבילה.
 14 הברייתא מביאה דעה חולקת: רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ חוֹלֵק וְאוֹמֵר, אשה זו
 15 מְבִיָּאָה קְרָבָן וְקָרְבַּנָּה נֶאֱכָל לְכַהֲנִים, מפני שהיא מחויבת בקרבן
 16 בודאי, מאחר שְׂאֵי אִפְשָׁר לְפִתִּיחַת הַקֶּבֶר בְּלֹא דָם, וכיון שידועת
 17 בבירור שנפתח מקורה, אף על פי שאינה יודעת מה הפילה, בודאי
 18 יצא דם מגופה, ועל כן היא ספק יולדת, שְׂמָא הפילה נפל גמור,
 19 ובמקרה זה אינה זבה, מפני שראיית דמה היתה מתוך קושי הלידה.
 20 וכמו כן היא ספק זבה, שְׂמָא לא הפילה אלא רוח, ונטמאה טוּמְאָת
 21 זבה מומתת הדם. אך אינה מטתפקת שְׂמָא היא פטורה מן הקרבן,
 22 מפני שראתה דם. וכן היא מטתפקת שְׂמָא היא פטורה מן הקרבן,
 23 ומצינו אם כן שנחלקו תנא קמא ורבי יהושע האם אפשר לפתחת
 24 הקבר בלא דם או לא, ובמחלוקת זו נחלקו אף חכמים ורבי יהודה
 25 במשנתנו.
 26 הגמרא מביאה את השמועה על פי דעה שניה: לִישְׁנָא אַחֲרֵינָא
 27 אָמְרֵי לָהּ - יש מבני הישיבה שאמרו שמועה זו בלשון אחרת, אָמַר
 28 רַב יְהוּדָה אָמַר שְׂמוּאֵל, לֹא טִימָא רַבִּי יְהוּדָה אֶת הַמְּפִלַת חַתִּיכָה
 29 שאין עמה דם, אֲלֵא בְּחַתִּיכָה שֶׁל אֲרַבְעָה מִיָּנִי דְמֵיִם הַטְּמָאִים,
 30 ומפני שהחתיכה עצמה היא דם קרוש, אֲכָל בְּחַתִּיכָה שֶׁל שְׂאֵר מִיָּנִי
 31 דְמֵיִם, מְטַמְּאָה.
 32 מקשה הגמרא: אִינּוּ - האם כך הוא הדבר שחכמים ורבי יהודה
 33 נחלקו רק לענין חתיכות בגוונין מסוימים, וְהָא כִּי אָתָּא - והרי
 34 כשבא רַב הוֹשְׁעִיא מְבַנֵּי הַעִיר נְהָרְדְעָא מהישיבה שבה למד, אָתָּא
 35 וְאִיִּתִּי מְתַנֵּיָא בִּידֵיהּ - בא והביא עמו ברייתא, וכך הם דברי
 36 הברייתא, הַמְּפִלָּת חַתִּיכָה אֲדוּמָה וְשַׁחֲוֹרָה, יוֹרְקָה וְלִבְנָה, אֵם יֵשׁ
 37 עִמָּה רְאִיִּית דָּם, הָרִי היא מְטַמְּאָה טוּמְאָת נְדָה, וְאֵם לֹא, מְטַמְּאָה.
 38 וְרַבִּי יְהוּדָה חוֹלֵק וְאוֹמֵר, בֵּין בָּד וּבֵין בָּד - בין אם ראתה דם ובין
 39 אם לא, היא מְטַמְּאָה טוּמְאָת נְדָה. ומברייתא זו קשה על דברי שמואל
 40 שאמר בדעת רבי יהודה שאינה טמאה אלא בחתיכות של ארבעת
 41 מיני דמים הטמאים, ואילו בברייתא קְתַנִּי - שנה התנא, מפלת
 42 חתיכה אֲדוּמָה וְשַׁחֲוֹרָה יוֹרְקָה וְלִבְנָה, והרי ירוקה ולבנה אינם
 43 מארבעת המינים, וְאֵם עַל פִּי כַּפְלִיג (חולק) רַבִּי יְהוּדָה וּמִטְמָא.
 44 וְכִי תִימָא - ואם תרצה לדחות ולומר, כִּי פְלִיג - שכאשר נחלק רַבִּי
 45 יְהוּדָה, לא נחלק אלא אֲדוּמָה וְשַׁחֲוֹרָה, אֲכָל בְּמִפְלַת חַתִּיכָה
 46 יוֹרְקָה וְלִבְנָה לֹא נחלק, ומודה הוא שהיא טהורה. בידך לומר כן
 47 אֲלֵא שאם כן קשה יוֹרְקָה וְלִבְנָה מֵאֵן קְתַנִּי לָהּ - לצורך ביאור דברי
 48 מי מהתנאים שנה התנא את דין מפלת חתיכה ירוקה או לבנה,
 49 אִילּוּמָא - אם נאמר ששנה בבא זו לצורך ביאור דברי רַבָּנָן, וכי
 50 אפשר לומר כן, הַשְׁתָּא - והלא מעתה יהיה קשה, אם אפילו
 51 בְּאֲדוּמָה וְשַׁחֲוֹרָה קָא מְטַמְּרֵי רַבָּנָן - חכמים מטהרים, מפלת חתיכה
 52 יוֹרְקָה וְלִבְנָה מִיְבִיעֵי - וכי צריך להשמיע שהם מטהרים. אֲלֵא לֹא
 53 - האם אין הכרח לפרש שבבא זו שנתה לצורך ביאור דברי רַבִּי
 54 יְהוּדָה, וְפְלִיג - וכוננו התנא להשמיע שאפילו בירוקה ולבנה חולק
 55 רבי יהודה ומטמא, ושלא כדברי שמואל.
 56 מכח הקושיא מפרשת הגמרא את מחלוקת חכמים ורבי יהודה באופן
 57 אחר: אֲלֵא אָמַר (רב יהודה) [רַבִּי יוֹחָנָן], לדעת כולם החתיכה
 58 עצמה אינה מטמאת אפילו אם היא מארבעת מיני דמים הטמאים,

1 לְבִנְהָ – כאשר החתיכה שהפילה היתה לבנה, שמין בשר היא, אבל
 2 אם היתה החתיכה בגוון אחר, אינה טמאה טומאת לידה. וְכֵן כִּי
 3 אֶתָּא זִוְגָא דְמִן חֲרִיבֵי – כשבא זוג תלמידי חכמים מבני המקום
 4 'חריב', אֶתָּא וְאִיחֵי מִתְנַיֵתָא בִּידֵיהּ – בא אותו הזוג והביא ברייתא
 5 בידיו כדברי רב חסדא, וכך שנו בה, הַמְפֵּלֶת הַחֲתִיכָה לְבִנְהָ, קוֹרְעָה
 6 – קורע את החתיכה ובודק, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵצִים, הרי חתיכת נפל היא
 7 וְאִמּוּ טַמְאָה טוּמאת לִידָה, ומוכח מברייתא זו כרב חסדא שגם
 8 כשנמצאה עצם אינה טמאה לידה אלא אם היתה החתיכה לבנה.
 9 הגמרא מביאה דעה נוספת בענין חתיכה שנמצא דם בתוכה: אִמְר
 10 רַבִּי יוֹהָנָן מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחֵי, הַמְפֵּלֶת הַחֲתִיכָה וְלֹא רֵאתָה
 11 עִמָּה דָם, קוֹרְעָה – קורע את החתיכה ובודק, אִם יֵשׁ בָּהּ דָם אֲגוּר
 12 – דם מרובה כנוס בתוכה, טַמְאָה מחמתו טומאת נדה, וְאִם לֹא, אִף
 13 עַל פִּי שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹכָהּ מֵעַט דָּם, הֲרִי זוּ מְהוּרָה.
 14 מפרשת הגמרא: רבי שמעון בן יוחי סובר בְּסוּמְכוּס שטימא מחמת
 15 דם הנמצא בחתיכה, ולא כחכמים במשנתנו הסוברים שרק דם
 16 שעמה מטמא ולא דם שבתוכה. וְקוֹלָא מְבֹרְהוּ – אך מבין הסוברים
 17 שדם החתיכה מטמא, רבי שמעון בן יוחי הוא המיקל מכולם, מפני
 18 שלדעת רבי אחא אפילו כשלא נמצא בתוכה דם ממש אלא שתוכה
 19 מאדים טמאה, ולדעת סומכוס אם נמצא דם ממש, ואפילו כל שהוא,
 20 טמאה, ולרבי שמעון בן יוחי אינה טמאה עד שימצא דם אגור
 21 בתוכה, אבל אם נמצא מעט דם הרי זו טהורה.
 22 הגמרא מביאה ספק בדיון 'רֵאתָה דָם בשופרת': בְּעָא מִיָּנִיה רַבִּי
 23 יְרֵמְיָה מְרַבֵּי זִרְאָא – שאל רבי ירמיה את רבי זירא, אִשֶׁה הַרְוֵאָה דָם
 24 שִׁיעָא מִמְקוּרָה בְּתוֹךְ שְׂפוֹפֶרֶת, כגון שהכניסה קנה חלול באותו
 25 מקום, ונמצא בתוכו דם, מָהוּ – מה דינה, האם נטמאה טומאת נדה
 26 או לא. וצודי הספק הם, האם נאמר שמאחר שנאמר בפרשת טומאת
 27 נדה (ויקרא טו יט) 'וְאִשָּׁה בִּי תִהְיֶה זָכָה דָּם יִהְיֶה זָכָה בְּבִשְׂרָהּ, יֵשׁ
 28 לְדִיק מִכָּךְ שְׂדוּקָא אִם זֶה הַדָּם דֶּרֶךְ כּוֹתְלֵי בֵּית הַרְחָם, לֹלֵא דְבַר
 29 מִפְסִיק, בְּזֵה אִמְרָה תוֹרָה שֶׁתָּהָא טַמְאָה טוּמאת נדה, שְׁהֵי 'בְּבִשְׂרָה'
 30 אֲמַר רַחֲמָנָא – אמר הכתוב, וְנִלְמַד מִזֶּה שְׂדוּקָא בְּאוֹפֵן זֶה טַמְאָה
 31 וְלֹא כְּשׂוֹב הַדָּם בְּשְׂפוֹפֶרֶת וְלֹא נִגַע בְּכוֹתְלֵי בֵּית הַרְחָם. אִוִּי דְלָמָּא –
 32 שְׂמָא נִאֲמַר, הָאִי – תיבה זו, 'בְּבִשְׂרָה', מִכְּעֵי לִיהּ – נצרכה ללמד
 33 שֶׁהָאִשָּׁה מְטַמְאָה בטומאת נדה בעוד הדם מְבַפְּנִים – בפרוודור של
 34 בית הרחם, בְּשֶׁם שֶׁטַמְאָה כְּשֶׁהִדָּם בְּחוּץ – מחוץ לגופה, ואינה דומה
 35 לזב ובעל קרי שאינם נטמאים בעוד טומאתם מבפנים עד שתצא
 36 לחוץ. וְאִם כֵּן לֹא נוֹתַר לָנוּ מְקוּר לְלַמּוּד מִמֶּנּוּ לְטַהַר אֶת הַרְוֵאָה
 37 בִּשְׂפוֹפֶרֶת.
 38 רבי זירא פושט את הספק מתוך דרשת הכתוב: אֲמַר לִיהּ רַבִּי זִירָא
 39 לְרַבִּי יְרֵמְיָה, הַרְוֵאָה בִּשְׂפוֹפֶרֶת אִינְהָ נִטְמָאת, מִפְּנֵי שְׂבִיבִשְׂרָה' אֲמַר
 40 רַחֲמָנָא, וּמֵיַעוּט הוּא, שְׂדוּקָא כְּשֶׁרֵאתָהּ בְּבִשְׂרָה מִמַּשׁ נִטְמָאת וְלֹא
 41 כְּשֶׁרֵאתָהּ בְּשְׂפוֹפֶרֶת, וּבַהֲכַרְח יֵשׁ לְדִרוּשׁ כֵּךְ, דְּאִי – שאילו תיבת
 42 'בְּבִשְׂרָה' מְכַעֵי לִיהּ – היתה נצרכת רק ללמד את הדיון שֶׁהִגִּידָה
 43 מְטַמְאָה מִבְּפָנִים בְּבִחוּץ, אִם כֵּן נִימָא קְרָא – היה לו לפסוק לומר
 44 ('בְּבִשְׂרָה'), מָאִי – ומהו ששינה הפסוק לכתוב 'בְּבִשְׂרָה', שְׁמַע מִיָּנִיה
 45 – יש ללמוד מכך תְּרַתֵּי – את שתי הדרשות, גם שטמאה מבפנים
 46 כבחוץ, וגם שאינה מטמאה בִּשְׂפוֹפֶרֶת.
 47 הגמרא מקשה על דברי רבי זירא: כִּיצַד אִמַּר רַבִּי זִירָא שֶׁהַרְוֵאָה דָם
 48 בִּשְׂפוֹפֶרֶת אִינְהָ נִטְמָאת, וְהָאֲמַר רַבִּי יוֹהָנָן מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 49 יוֹחֵי, הַמְפֵּלֶת הַחֲתִיכָה, קוֹרְעָה עַל מִנְת לְבִדּוּק, אִם יֵשׁ בָּהּ דָם אֲגוּר
 50 – אסוף, טַמְאָה מחמת אותו הדם, וְאִם לֹא, מְהוּרָה. וּמוֹכַח מִדְּבַרְיוֹ
 51 שֶׁהָדָם מִטְמָא טוּמאת נדה אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִגַע בְּבִשְׂרָה בְּכוֹתְלֵי בֵּית
 52 הַרְחָם, אִלָּא יִצָא בְּתוֹךְ הַחֲתִיכָה, וּמִדּוּעַ לֹא יִטְמָא דָם שִׁיעָא בְּתוֹךְ
 53 שְׂפוֹפֶרֶת.
 54 מתרצת הגמרא: הֲכִי הִשְׁתָּא – וכי כך נראה עתה בעיניך, שִׂשְׂפוֹפֶרֶת
 55 וְחֲתִיכָה דִּינָם שׁוּהוּ, והלא יש לחלק דִּהְתָּם כְּשֶׁרֵאתָה דָם בחתיכה, כֵּךְ
 56 הוּא דְרָבָה שֶׁל אִשָּׁה לְרֵאוּת הוּא, וְעַל כֵּן בְּחֲתִיכָה, וְעַל כֵּן טַמְאָה
 57 מחמתה, וְאִף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִגַע הַדָּם בְּבִשְׂרָה מִמַּשׁ הֲרִי זֶה כִּמִּי שֶׁנִּגַע
 58 בְּבִשְׂרָה, מִפְּנֵי שֶׁמִּינֵי בִּמְנוֹ אִינוּ חוֹצֵצִין. אִבְל הָכָא לַעֲנִין רוּאָה
 59 בִּשְׂפוֹפֶרֶת, הֲלֵא אִין דְרָבָה שֶׁל אִשָּׁה לְרֵאוּת דָּם בְּשְׂפוֹפֶרֶת, וּכְיִן

60 שלא נגע הדם בבשרה, אינו מטמא.
 61 הגמרא מבקשת לתלות את דיון 'רואה בשופרת' במחלוקת תנאים:
 62 לִימָא – האם יש לומר שדיון 'רואה בשופרת' תנאי היא – תלוי
 63 במחלוקת תנאים, דְתִנְיָא בְּבִרְיָתָא. הַמְפֵּלֶת הַחֲתִיכָה, אִף עַל פִּי
 64 שְׁהֵיא מְלֵאָה בְּתוֹכָהּ דָּם, אִם יֵשׁ עִמָּה דָם מִחוּץ לְחֲתִיכָה, הֲרִי
 65 הָאִשָּׁה מְטַמְאָה טוּמאת נדה, וְאִם לֹא, מְהוּרָה. רַבִּי אֲלֵיעָזָר אָמַר,
 66 נִאֲמַר בְּפִסְקוּ (ויקרא טו יט) דָּם יִהְיֶה זָכָה בְּבִשְׂרָה, וְיֵשׁ לְלַמּוּד מִכָּךְ
 67 שְׂדוּקָא כְּאִשְׁר זֶה הַדָּם עַל בְּשָׂרָה מִמַּשׁ נִטְמָאת, וְלֹא כְּאִשְׁר נִמְצָא
 68 הַדָּם בְּשְׂפִיר, שֶׁהוּא עוֹר הוֹלֵד קוֹדֵם שֶׁנוֹצְרוּ בוּ גִידִים עֲצָמוֹת וּבִשְׂרָה,
 69 וְכֵן לֹא כְּשֶׁנִּמְצָא הַדָּם בְּחֲתִיכָה, וְלִכֵּן הַמְפֵּלֶת חֲתִיכָה מִלֵּאָה דָם
 70 טְהוּרָה.
 71 הגמרא מפסיקה באמצע דברי הברייתא ומקשה עליה: לְכַאוּרָה דְבַרִּי
 72 רַבִּי אֲלֵיעָזָר, הֲיִינוּ – הם שוים לדברי תנאי קמא, שְׁהֵי שְׁנִיהֶם טִהְרוּ
 73 אִשֶׁה שֶׁנִּמְצָא דָם בְּחֲתִיכָה. מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: אִימָא – אמור כך, כֵּךְ
 74 דְבַרִּי הַבְּרִייתָא רַבִּי אֲלֵיעָזָר הֵם, וְהוּא הוֹלֵךְ וּמִפְּרָשׁ אֶת דְּבַרְיוֹ,
 75 הַמְפֵּלֶת חֲתִיכָה שֶׁלֹּא נִמְצָא עִמָּה דָם טְהוּרָה, מִפְּנֵי שְׂרַבֵּי אֲלֵיעָזָר
 76 אָמַר שֵׁשׁ לְדִרוּשׁ מִהַפְּסוּק 'בְּבִשְׂרָה', שְׂדוּקָא הַרְוֵאָה דָם בְּבִשְׂרָה
 77 טַמְאָה, וְלֹא בְּשְׂפִיר, וְלֹא בְּחֲתִיכָה.
 78 הגמרא ממשיכה בהבאת סיוס דברי הברייתא: וְחֲכָמִים אָמְרִים, אִין
 79 דָּם זֶה הַנִּמְצָא בְּחֲתִיכָה דָּם נְדָה, אֲלָא דָּם חֲתִיכָה הוּא, וְאִינוּ מִטְמָא.
 80 הַגְּמָרָא מִקְשָׁה עַל הַבְּרִייתָא, וּמְבַאֲרַת אֶת הַמְּחֻלְקוֹת בְּאוֹפֵן
 81 שֶׁמְּחֻלְקוֹתָם הֵיא גַם לְגַבֵּי דִין רוּאָה בִּשְׂפוֹפֶרֶת. מִקְשָׁה הַגְּמָרָא: הֲלֵא
 82 תִּנְיָא קַמָּא נְמִי – גם הוא טְהוּרִי מְטַהַר – מטהר את המפלת חתיכה
 83 שֶׁנִּמְצָא דָם בְּתוֹכָהּ, וְמָה בֵּין תַּנָּא קַמָּא לְחַכְמִים.
 84 אֲלָא הָאִם אִין פִּירוּשָׁה שֶׁל הַבְּרִייתָא כֵּךְ, דְּפָלִי פְלוּיִי אִיכָא בִּינְיֵיהוּ
 85 – שההבדל בין תנא קמא לחכמים הוא במקרה שהפילה חתיכה שיש
 86 בה שורות שורות של בקעים מבחוץ, ונמצא דם באותם הבקעים,
 87 שֶׁתִּנְיָא קַמָּא כְּכַר שֶׁהִטְעַם שְׂדָם הַנִּמְצָא בְּחֲתִיכָה אִינוּ מִטְמָא, הוּא
 88 מִחֲמַת גְּזִירַת הַכְּתוּב, שֶׁנִּאֲמַר 'בְּבִשְׂרָה' וְדוֹרְשִׁים מִכָּךְ שֶׁרַק דָּם שֶׁנִּגַע
 89 בְּבִשָּׂר כּוֹתְלֵי בֵּית הַרְחָם מִטְמָא, וְלֹא דָם הַנִּמְצָא בְּשְׂפִיר, וְלֹא
 90 הַנִּמְצָא בְּחֲתִיכָה, שֵׁשׁ חֲצִיעָה בֵּין הַדָּם לְבֵין בְּשָׂרָה, וְלִטְעַם זֶה הוּא
 91 הַדִּין לְדָם הַנִּמְצָא בְּשְׂפוֹפֶרֶת שֶׁאִינוּ מִטְמָא, מֵאַחַר שֶׁלֹּא נִגַע בְּבִשְׂרָה.
 92 וְלִטְעַם זֶה הֲנִי מִיָּלִי – דברים אלו אמורים רק הֵיכָא דְשִׁיעָא –
 93 בַּמְקַרָּה שֶׁהַחֲתִיכָה חֲלָקָה, וְכֵל הַדָּם נִמְצָא בְּתוֹכָהּ וְלֹא מִבְּחוּץ, אֲבָל
 94 כְּאִשְׁר הַחֲתִיכָה פְּלִי פְלוּיִי – בעלת בקעים מבחוץ, וּמִצּוּד דָּם גַּם
 95 בְּבִקְעִים, הֲרִי הֵיא טַמְאָה, מָאִי טַעְמָיָה – ומה טעמו של החילוק בין
 96 חתיכה חלקה למבוקעת, מִפְּנֵי שֶׁכְּאִשְׁר הַחֲתִיכָה מְבֹקְעַת 'בְּבִשְׂרָה'
 97 קְרִינָא בִּיהּ – שְׂדָם הַבְּקָעִים נִגַע בְּבִשְׂרָה, וְהוּא בְּכָל מָה שֶׁטִּימָא
 98 הַכְּתוּב כְּשֶׁאֲמַר 'דָּם יִהְיֶה זָכָה בְּבִשְׂרָה'. זֶהוּ כּוּוֹנֵת תַּנָּא קַמָּא שֶׁאֲמַר
 99 'אִם יֵשׁ עִמָּה דָם טַמְאָה, וְאִם לֹא טְהוּרָה, אִם יֵשׁ דָּם מִחוּץ לְחֲתִיכָה,
 100 כְּגוֹן שֶׁהַחֲתִיכָה מְבֹקְעַת, טַמְאָה, וְאִם לֹא, שֶׁהַחֲתִיכָה חֲלָקָה וְהָדָם
 101 בְּתוֹכָהּ, טְהוּרָה.
 102 וְעַל כֵּךְ אֶתּוּ דְרָבָן לְמִימַר – באו חכמים לחלוק ולומר, שאין טעם
 103 טְהַרַת דָּם הַנִּמְצָא בְּחֲתִיכָה מִכַּח גְּזִירַת הַכְּתוּב, אִלָּא מִסְּבָרָא, שאין
 104 דָּם זֶה דָּם נְדוּת כֻּלָּל, אִלָּא דָּם חֲתִיכָה הוּא, וְאִם כֵּן אִף עַל גַּב דְּפָלִי
 105 פְּלוּיִי – אִף אִם יֵשׁ בְּקָעִים בְּחֲתִיכָה מִבְּחוּץ וְדָמָה נִגַע בְּבִשָּׂר הֵיא
 106 טְהוּרָה, מִפְּנֵי שֶׁאִין זֶה הֵיא נְדָה אֲלָא דָּם חֲתִיכָה, וְיֵשׁ לְדִיק
 107 מִדְּבַרְהֶם, שְׂדוּקָא בְּדָם חֲתִיכָה הֵם מִטְהַרִּים מִפְּנֵי שֶׁאִין דָּם נְדוּת,
 108 הָא – אבל כשיוצא מגופה דָּם נְדָה, וְנִדָּא הוּא טַמָּא, וְאִפִּילוּ אִם יִצָא
 109 בְּשְׂפוֹפֶרֶת נְמִי – גם כן הוא טמא.
 110 וְנִמְצָא שֶׁמְּחֻלְקוֹת רַבִּי אֲלֵיעָזָר וְחַכְמִים הֵיא הָאִם דָּם שֶׁבְּחֲתִיכָה טְהוּר
 111 מִטְעַם שֶׁאִינוּ נִגַע בְּבִשְׂרָה, וְאִם כֵּן גַּם דָּם שְׂפוֹפֶרֶת טְהוּר, אִבְל דָּם
 112 שֶׁבְּקָעֵי חֲתִיכָה טַמָּא. או שמא דָּם שֶׁבְּחֲתִיכָה טְהוּר מִפְּנֵי שֶׁאִינוּ דָּם
 113 נְדָה אִלָּא דָּם חֲתִיכָה, בֵּין אִם הוּא בְּתוֹכָהּ אוּ בְּבִקְעִים שְׁעֵלֶיהָ, וְאִם כֵּן
 114 דָּם שֶׁבִּשְׂפוֹפֶרֶת טַמָּא מֵאַחַר שֶׁדָּם נְדָה הוּא.
 115 דוּחָה הַגְּמָרָא אֶת הַרְאִיָּה מִהַבְּרִייתָא: אֲמַר אַבְיִי, אִין לְהוֹכִיחַ
 116 מִהַבְּרִייתָא שְׂדִיק רוּאָה בִּשְׂפוֹפֶרֶת תְּלוי בְּמִחְלוקת תנאים, מִפְּנֵי
 117 שֶׁאֲפִשֶׁר לְפָרֵשׁ שֶׁכְּשֶׁרֵאתָה בְּשְׂפוֹפֶרֶת כּוֹלֵי עֲלָמָא לֹא פְּלוּיִי
 118 דְמְהוּרָה – בין תנא קמא ובין חכמים סוברים שהיא טהורה,